

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2018 r. w Gliwicach

sprawy G. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania G. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 18 maja 2017 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu G. S. prawo do emerytury od (...)
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. na rzecz ubezpieczonego G. S. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 1226/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 maja 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu G. S. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu podał, że ubezpieczony nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 31 grudnia 1998 roku.

W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Na rozprawie w dniu 27 lutego 2018 roku (karta 19) ubezpieczony sprecyzował, że do pracy w warunkach szczególnych należy zaliczyć okresy:

- od 4 lipca 1979 roku do 22 listopada 1992 roku – (...),
- od 23 listopada 1992 roku do 28 lutego 1995 roku – (...) K.,
- od 1 marca 1995 roku do 30 listopada 1995 roku – Firma Handlowa (...),
- od 7 stycznia 1997 roku do 12 września 1998 roku – (...)
- od 23 września 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku – (...) G..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. S. urodził się (...). Dnia 20 kwietnia 2017 roku złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury. We wniosku ubezpieczony złożył organowi rentowemu oświadczenie, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił ubezpieczonemu 26 lat i 10 dni ogólnego stażu pracy do dnia 31 grudnia 1998 roku i nie uwzględnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Do wniosku o emeryturę oraz do akt kapitału początkowego ubezpieczony załączył świadectwa pracy:

- za okres od 1 września 1972 roku do 31 maja 1989 roku potwierdzające zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w R. na stanowiskach:
- od 1 września 1972 roku do 22 czerwca 1975 roku – uczeń praktycznej nauki zawodu,
- od 23 czerwca 1975 roku do 31 maja 1989 roku – mechanik-kierowca;
- za okres od 1 czerwca 1989 roku do 22 listopada 1992 roku potwierdzające zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w R. na stanowisku mechanik-kierowca;
- za okres od 23 listopada 1992 roku do 28 lutego 1995 roku potwierdzające okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Handlowo-Uslugowym (...) w K. na stanowisku kierowca;
- za okres od 1 marca 1995 roku do 30 listopada 1995 roku potwierdzające okres zatrudnienia w Firmie Handlowej (...) na stanowisku kierowca-konwojent;
- za okres od 7 stycznia 1997 roku do 30 września 1997 roku potwierdzające zatrudnienie w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Uslugowo-Handlowym (...) sp. z o.o. w R. na stanowisku kierowca autobusu;
- za okres od 1 października 1997 roku do 31 maja 1998 roku potwierdzające zatrudnienie w (...) sp. z o.o. w R. na stanowisku kierowca autobusu;
- za okres od 1 czerwca 1998 roku do 12 września 1998 roku potwierdzające okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Uslugowo-Handlowym (...) sp. z o.o. w R. na stanowisku kierowca autobusu.

Przedsiębiorstwo (...) w R. było zakładem transportowym, który zaopatrywał sklepy w towary. Początkowo ubezpieczony był zatrudniony jako uczeń wykonujący pracę na podstawie umowy o praktyczną naukę zawodu. Następnie po skończeniu szkoły został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca. Do 3 lipca 1979 roku ubezpieczony prowadził samochody o ciężarze całkowitym poniżej 3,5 tony typu: Ż., N.. Następnie od 4 lipca 1979 roku do 28 lutego 1995 roku prowadził samochody o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony – wynika to z uzasadnienia podwyższenia stawki zaszeregowania zwaartego w piśmie z 13 sierpnia 1979 roku (karta 51 a.s.). Były to samochody: S. (...), S. (...), J.. Ubezpieczony zabierał mąkę rozładowaną z wagonów kolejowych i zawoził ją do sklepów. Była ona pakowana w 50 kg worki. Początkowo ubezpieczony jeździł z ładowaczem, ale w miarę upływu czasu ładowaczy było coraz mniej. Ubezpieczony także musiał wykonywać prace załadunkowe i wyładunkowe. W latach 80-

tych ubezpieczony wszedł w skład brygady jeżdżącej do producentów po towary i zawożącej je do magazynów. G. S. jeździł do E. w K. po produkty przemysłowe do sklepów detalicznych, do (...) po piwo, do W. po lodówki, do Ż. po zamrażarki, do W. po telewizory. Ponadto jeździł też po agregaty do lodówek. Załadunkiem i rozładunkiem zajmowały się brygady magazynowe. Oczekiwanie na załadunek trwało nieraz cały dzień. Czas ten ubezpieczony spędzał za kierownicą ponieważ musiał pilnować kolejki i podjeżdżać w miarę jej przesuwania się, podjeżdżać pod odpowiednie bramy załadunkowe. Ubezpieczony za kierownicą spędzał ponad 8 godzin dziennie, pracował stale.

G. S. wykonywał także czynności polegające na przekazywaniu dokumentów konwojowych i dbałości o przewożony towar. Nie pracował jako mechanik po skończeniu szkoły zawodowej. Czynności mechanika wykonywał w czasie pracy na stanowisku ucznia, kiedy podstawą jego zatrudnienia była umowa o praktyczną naukę zawodu.

W Przedsiębiorstwie Handlowo-Usługowym (...) w K. ubezpieczony pracował jako kierowca (...) o ciężarze przekraczającym 20 ton. Przedsiębiorstwo to zajmowało się transportem opon do maszyn. Ubezpieczony jeździł do P. i Ł. i zawoził opony do kopalni miedzi w L.. Pracował stale, przynajmniej 8 godzin na dniówkę, a często 11 godzin.

W Firmie Handlowej (...) ubezpieczony pracował jako kierowca (...) o ładowności około 6 ton. Zajmował się transportem słodyczy z okolic W. na (...) do punktów sprzedaży. Pracował stale po 8 do 10 godzin za kierownicą. Innej pracy nie wykonywał.

W Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowo-Handlowym (...) sp. z o.o. w R. i w (...) sp. z o.o. w R. ubezpieczony pracował jako kierowca autobusu linii 982 na trasie R. O. – M. i z powrotem. Ubezpieczony jeździł według rozkładu jazdy na 3 zmiany. Kursy trwały: I – ponad 8 godzin, II – ponad 9 godzin, III – ponad 11 godzin. Był to czas jazdy.

W Przedsiębiorstwie (...) ((...) G.) ubezpieczony pracował jako kierowca autobusu liniowego. Jeździł według rozkładu jazdy. Kurs trwał ponad 8 godzin.

G. S. w powyższych zakładach nie wykonywał pracy mechanika. W razie awarii samochodu lub autobusu pojazd odstawiany był na warsztat, a ubezpieczony otrzymywał do jazdy pojazd zastępczy.

G. S. korzystał z zasiłków chorobowych w okresach:

- od 13 grudnia 1994 roku do 17 grudnia 1994 roku,
- od 10 stycznia 1995 roku do 31 stycznia 1995 roku,
- od 22 września 1995 roku do 31 grudnia 1995 roku,
- od 1 stycznia 1996 roku do 31 stycznia 1996 roku.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dowodów z akt organu rentowego, podwyższenia stawki zaszeregowania (karta 51 a.s.), zeznań świadków: J. K. (karta 20-21 a.s.), B. S. (karta 21-22 a.s.), H. Ś. (karta 54-55 a.s.), M. L. (karta 55 a.s.), B. M. (karta 55-56 a.s.), przesłuchania stron (karta 56-57 a.s), akt osobowych.

Sąd oparł się na wszystkich dowodach. Dał wiarę sąd ubezpieczonemu i świadkom ponieważ ich zeznania były szczegółowe i zgodne ze sobą.

Sąd zważył co następuje:

odwołanie było zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015r., poz. 748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach

dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Zgodnie z art. 184 ust. 2 tej ustawy emerytura przewidziana powyżej przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Przepis § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) stanowi, że emerytura przysługuje pracownikowi, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiety i 60 dla mężczyzny, ma wymagany okres zatrudnienia 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszej sprawie spornym było czy G. S. legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony spełnia powyższy warunek. Do tego stażu należy zaliczyć okresy

- od 4 lipca 1979 roku do 22 listopada 1992 roku,
- od 23 listopada 1992 roku do 28 lutego 1995 roku,
- od 1 marca 1995 roku do 30 listopada 1995 roku,
- od 7 stycznia 1997 roku do 30 września 1997 roku,
- od 1 października 1997 roku do 31 maja 1998,
- od 23 września 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Łącznie jest to ponad 15 lat.

Jak wykazało postępowanie dowodowe G. S. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w wykazie A, dział VIII, poz. 2 rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku tj. prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i autobusów o liczbie miejsc powyżej 15. W ocenie sądu bez znaczenia jest, że ubezpieczony wykonując pracę kierowcy w transporcie towarowym oczekiwał na załadunek i rozładunek towarów albowiem czas oczekiwania spędzał za kierownicą podjeżdżając pojazdem w miarę przesuwania się kolejki do załadunku. Nie był to dla niego czas wolny. W pewnych okresach ubezpieczony sam ładował mąkę pakowaną w 50 kg worki na samochód i rozładowywał ją. Także taka praca jest pracą w warunkach szczególnych ponieważ jest wymieniona w wykazie A, dział VIII, poz. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku tj. ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich i pylistych w transporcie. Z kolei wykonywanie czynności konwojenta także nie wpływa na ocenę charakteru pracy ponieważ były to czynności wykonywane przy okazji wykonywania pracy kierowcy, a polegały na przekazaniu dokumentów, dbałości o przewożony towar.

Do pracy w warunkach szczególnych należy zaliczyć także okresy zwolnień lekarskich – szczegółowo przedstawione w części ustalającej.

Przepis art. 32 ustawy emerytalno-rentowej został zmieniony ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2004 r. W przepisie tym postanowiono, że przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik po dniu 14 listopada 1991 r. otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa.

Ustawodawca, wprowadzając zmiany pojęcia "zatrudnienia w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze", nie uchwalił przepisów międzyczasowych.

W wyroku z 13 lipca 2011 roku, sygn. akt I UK 12/11 Sąd Najwyższy stwierdził : „Przepis art. 184 ustawy w sposób szczególny uregulował sytuację prawną ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. i osobom, które w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) wykazały okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz okresu składkowego i nieskładkowego określonych w art. 27 ustawy (co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), zagwarantował prawo nabycia emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32. Celem wymienionego przepisu było utrzymanie uprawnień emerytalnych dla wszystkich, którzy w chwili wejścia w życie ustawy spełniają warunki przejścia na emeryturę, z wyjątkiem wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32 ustawy (sprawozdanie stenograficzne z 36 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w dniach 25 i 26 listopada 1998 r., s. 8-9).

W przepisie tym ustawodawca utrwalił sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu szczególnego i ogólnego i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym; przez wydanie tego przepisu nastąpił stan związania, tj. zobowiązania się przez Państwo do powstrzymania się od jakiegokolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Wobec tego przewidziana w ustawie ekspektatywa prawa do emerytury nie mogła wygasnąć na skutek nowej regulacji ustalania stażu zatrudnienia. Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art. 184 ustawy, ustawodawca nie mógł już naruszyć przez ustalenie innego sposobu wyliczenia ich stażu ubezpieczenia. Stąd ocena, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r.” Sąd Okręgowy podziela zaprezentowaną wykładnię przepisu art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy emerytalno-rentowej.

Ubezpieczony spełniał także pozostałe przesłanki warunkujące nabycie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Sąd na podstawie art. 129 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od (...)tj. od ukończenia 60 roku życia.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800).

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477 14 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek